

Proper pelegrinatge d'Urgell a Lourdes

► La Diòcesi ha organitzat el proper pelegrinatge a Lourdes per als primers dies de juny, sota el lema «Lourdes, l'alegria de la Missió». És previst que comenci el dilluns dia 1 i ja s'assisteixi a l'Acte Penitencial a l'Església de Santa Bernadeta. També s'afegiran la missa a la Gruta de les

Aparicions, el Via Crucis i el Sant Rosari i la Processó de Torxes, com l'any passat, moment que recull la fotografia. Si voleu participar, inscripcions al Bisbat, tel. 973 350 054 o bé despatx@bisbaturgell.org.

GLOSSA

La mirada de la mare

Traspassà la mare. El fill, ja adult, rebia el condol dels familiars i de les amistats. Un dels amics li preguntà: «Què records més de la mare?» «La seva mirada», va ser la resposta immediata, que va aclarir tot detallant: «Quan era petit i, de bon matí, sortia cap a l'escola del poble, la seva mirada em seguia des de la finestra fins que em perdia a l'horitzó. Jo sentia que em seguia fins que arribava a l'escola. Així durant una bona colla d'anys. La seva mirada amatent, tendra i amorosa, darrere els vidres, m'acompanyava i em donava seguretat i confiança. Feia que em sentís estimat. Vaig saber uns anys després, quan estava acabant l'ESO, que la mare, en aquells moments, m'encomanava a Maria, em posava confiadament a les seves mans.» «[...] Quan Jesús veïé la seva mare [...], digué: Dona, aquí tens el teu fill. Després digué al deixeble: Aquí tens la teva mare» (Jn 19,26-27).

«Acabà el temps d'escola, em vaig fer gran i mai he deixat de sentir aquella dolça companyia. Encara avui, ara mateix, la tinc ben present. Des del sentiment de l'absència, des de l'enyor, la mirada de la mare, després del seu traspàs, em continua acompanyant des de la proximitat de Déu.»

La mare d'aquesta persona seguia el fill amb la mirada, com l'escudat de Maria seguia la vida de Jesús des de la humil menjadora fins a la Creu. Com el seguí quan el davallaren, acompanyada pel petit grup d'homes i dones fidels. El contemplava mort en els seus braços en aquells moments d'aniquilació i silenci, de la mateixa manera que la seva mirada el contemplava en néixer, agombolada pel cant dels àngels i la joia dels pastors. I com compartí la resurrecció rebent el seu desig de pau en retrobar mare i deixebles. «Jesús es presentà enmig d'ells i els digué: Pau a vosaltres» (Lc 24,36).

«La mirada de la mare ha estat important —afegeix el protagonista del relat. M'ha ajudat a créixer i a ser pare. Quan acompanyo els meus fills a l'escola, deixo que facin l'últim tram sols. Així els puc seguir amb la mirada fins que traspassen la porta, es giren i em diuen adéu. I puc encomanar-los a Maria. I quan deixin de girar-se per dir-me adéu —tard o d'hora això també passarà—, encara els encomanaré amb més força!» «Saludeu Maria, que ha treballat molt per vosaltres» (Ac 1, 14).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

La Vetlla Pasqual (i VI): Eucaristia memorial de la Pasqua

Dins la Vetlla Pasqual, després dels diversos moments de la celebració que hem anat reflexionant durant aquestes setmanes en els articles precedents, arriba la culminació de la festa de la Pasqua, l'Eucaristia pròpiament dita. El mateix Crist, re-presentat en la persona del ministre ordenat que presideix en nom seu tot el Poble de Déu, es fa realment present de la manera més real i significativa. El Concili Vaticà II va parlar de les diverses presències del Senyor (SC 7) i va definir que l'Eucaristia és «font i cim de tota la vida cristiana» (LG 11). I també que «els altres sacraments, com també tots els ministeris eclesials i les obres d'apostolat, estan units a l'Eucaristia i a ella s'ordenen. La sagrada Eucaristia conté tot el bé espiritual de l'Església, és a dir, el mateix Crist, la nostra Pasqua» (PO 5).

En la Vetlla Pasqual i en totes les Eucaristies, aportem pa, vi i aigua (com ja ho deia St. Justí al segle II) damunt l'altar, amb les altres ofrenes per als pobres que hem recollit, i així, el nostre poc, Jesucrist el transforma i el fa menjar sant, Pa de vida eterna. I preguem amb la solemne **pregària eucarística**, dins la qual recordem el relat de la institució. Jesucrist entra per quedar-se amb nosaltres, s'asseu a taula enmig nostre, pren el pa, diu la benedicció i el parteix per donar-nos-el. I se'ns obren els ulls —com als deixebles d'Emmaús (Cf. Lc 24,13-35)— i el reconeixem present, vivent, ressuscitat, amb les llagues glorioses de la seva Passió, fet Pa de vida per nosaltres, i donant-se del tot, amb la plenitud del seu amor diví i la seva alegria consoladora. Així podem viure units amb Ell, i per Ell amb el Pare, plens de l'Esperit Sant, formant el Cos de l'Església, estimant-nos, lloant Déu, enfortits i donant testimoni joiós de la nostra fe. Tot això ho venim a ratificar amb l'important «Amén» de tots al final de la pregària eucarística. I després amb el Parenostre, i la Pau del Ressuscitat que ens comuniquem, vinguda del Senyor des de l'altar.

En la Vetlla descobrim que l'Eucaristia és realment el Memorial de la mort i la resurrecció de Crist tant central per a nosaltres. No és tan sols un record, un pensament sentimental sense cap força, sinó que les paraules i el signe sacramental del pa i del vi ens fan realment present el Senyor Ressuscitat, amb tots els misteris i les gràcies de la seva vida. I per això l'Església ens el fa aclamar: «Anunciem la vostra mort, confessem la vostra Resurrecció, esperem el vostre retorn, Senyor Jesús!». I en la pietat dels fidels, des de petits, hem après a dir en aquell moment tan gran de la consagració: «Senyor meu i Déu meu!», reprenent la profunda professió de fe de Sant Tomàs al Cenacle. I ens diu el Senyor: «Feliços els qui creuran sense haver vist» (Jn 20,29).

L'Eucaristia especialment la dominical ens fa present la Pasqua de Jesucrist, i la fa viva i operant. Per això després de combregar fem silenci, preguem encara units i el president ens acomiada, beneint-nos i recordant-nos amb el doble al·leluia, que hem de «glorificar el Senyor amb la nostra vida» i que hem d'anar-nos-en per sembrar arreu la Pau de Crist. **La Missa es prolonga als carrers**, a les cases, en els llocs de treball i de temps lliure. El cristià, transformat per la participació en el misteri d'amor de Crist, assumeix la caritat com a principi que dona forma a tota la seva vida quotidiana.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

MARIA TERESA SIVILL

Servir i estimar

La Congregació de les Germanetes de l'Assumpció celebren 150 anys de la seva fundació a càrrec d'Etienne Pernet i d'Antoinette Fage. Ha estat un segle i mig «de joia i d'acció de gràcies per l'amor i la fidelitat de Déu, que ens ha acompanyat sempre», afirma la Gna. M. Teresa Sivill, una treballadora familiar que hi va entrar fa 54 anys i resideix, «en acció apostòlica», a la Comunitat de Sant Andreu de Palomar de Barcelona.

Com defineix el carisma de la Congregació?

Procurar la glòria de Déu, donant una resposta evangèlica per mitjà del servei a la classe obrera, als més empobrits i a les seves famílies, pel camí d'encarnació de Jesús servidor; portem al cor i a la vida les seves joies i sofriments. Malgrat la nostra feblesa continuem fent realitat aquest carisma, adaptat als signes dels temps: treballant per la pau, la justícia i la integritat de la creació, eix transversal de la nostra congregació.

Com ha evolucionat la seva fe?

Sóc una dona de fe, oberta al creixement i arrelada al Déu de Jesucrist. Conscient que mai no en tinc prou, dic: «Crec, Senyor, però augmenta la meua fe». La fe em fa sentir feliç amb el Crist vivent. En moments foscos i durs de la vida no m'he ensorrat mai. La vivència de Déu em fa viure en pau, joia i esperança. Dono gràcies a Déu per la Congregació, que m'ha acompanyat en aquest camí i m'ha ajudat a concretar la fe en el servei als petits.

En què se centra el seu treball pastoral?

Intentant viure en comunitat l'esperit de les Benaurances, en actitud de servei i d'ajuda als qui ho necessiten. Actualment, el meu compromís apostòlic es realitza preferentment en la comunitat, en el barri, la parròquia i en l'anunci explícit de Jesucrist animant un grup de dones d'estudi d'Evangeli.

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per un moribund

Senyor, que ho coneixes tot, la vida i la mort; t'ho supliquem: perdona els pecats del nostre amic que ara ens deixa, perquè pugui rebre de tu un cor pur.

Tu saps que he vist morir desenes de milers de persones, però cap dominat per l'angoixa o per la por, perquè tots havien confessat els seus pecats i tu has tingut pietat d'ells.

També és així com el nostre amic, que ens deixarà en la teua pau, després, amb un cor pur, es podrà alegrar amb tu al Regne del cel per tota l'eternitat.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

HECHOS DE VIDA

«¡Quemaban alegría!»

Me encuentro en la casa provincial y residencia de las religiosas de la Congregación de San José de Girona, en Barcelona. Todas han trabajado —quemado sus vidas por amor— como enfermeras o cuidadoras de noche o dedicadas a la enseñanza, en Europa, África y América. Acababa de llegar la Hna. Esther. Era la delegada de la Congregación en centros de salud —propios y diocesanos— en Ruanda, Congo, Bata y Camerún. Ahora, enferma, venía para ser tratada de su enfermedad.

Al entrar veo a unas 12 religiosas —en medio del corro, la provincial Hna. Rosa y la Hna. Esther—, todas con manifestaciones externas de júbilo, con risas festivas, ellas que habían trabajado en las misiones africanas y ahora se reencontraban de nuevo.

—Estaban quemando alegría. Su alegría era como un incienso...

—Perfumaban el ambiente con el buen olor de la alegría de Cristo...

San Gregorio Magno afirmaba: «El alma santa hace de su corazón un incensario. Quema sus perfumes a Dios.»

Teresa de Jesús invitaba «a caminar alegres... sirviendo».

—«Sentir su amor... es como renacer a una alegría contagiosa, que no se puede disimular; he de comunicarla y transmitirla a mi alrededor». Pedía:

—«No dejen de ser alegres. Que se alegren todos.»

San Juan Crisóstomo recordaba a los cristianos que debíamos ser alegres:

—«Que si aparecíamos alegres: con dulzura, con mansedumbre y humildes... nos asemejaríamos al sol que, cuando sale, disipa las tinieblas.»

¡Felices los cristianos alegres; persuaden antes de hablar!»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La miopía espiritual

El ojo es una de las maravillas de la creación. Los mecanismos de la visión dejan asombrados a los científicos y oftalmólogos. Aun así, este órgano también tiene defectos, sufre enfermedades y alteraciones. Diversas anomalías distorsionan nuestra visión de la realidad.

Una de ellas es la miopía, la incapacidad para enfocar correctamente los objetos lejanos. La fe es una manera de mirar la realidad. Y a veces sufrimos miopía espiritual. Nos perdemos en lo concreto; nos obsesionan los detalles; los árboles no nos dejan ver el bosque; «cribamos el mosquito y nos tragamos el camello» (Mt 23,24).

Frente a la miopía, la fe nos sitúa en otra escala. Nos proporciona una perspectiva general del mundo, de los demás y de nosotros mismos. La fe nos permite captar la inmensidad del mundo, explorar los horizontes de la realidad para encontrar en los límites de la existencia los vestigios que revelan su sentido. No da certeza, pero orienta la búsqueda de significados sólidos. Indica el camino.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

18. □ Dilluns (litúrgia hores: 3a setm.) [Ac 19,1-8 / SI 67 / Jn 16,29-33]. Sant Joan I, papa (523-526) i mr. Sant Pròsper (s. VIII), bisbe de Tarragona; sant Fèlix de Cantalici, rel. caputxí; santa Rafaela-Maria Porras, rel., fund. Esclaves del Sagrat Cor, a Madrid (ACJ, 1877); beat Joan Gilbert, rel. mercedari, de Reus.

19. □ Dimarts [Ac 20,17-27 / SI 67 / Jn 17,1-11a]. Sant Francesc Coll (1812-1875), prev. dominicà, de Gombren (Ripollès), fund. Dominique de l'Anunciata, a Vic (RDA, 1856). Sant Pere Celestí, papa dimissionari (Celestí V), abans monjo i fund.; santa Ciríaca.

20. □ Dimecres [Ac 20,28-38 / SI 67 / Jn 17,11b-19]. Sant Bernardí de Siena (1380-1444), prev. franciscà, devot del nom de Jesús, patró dels publicistes i dels esparters. Sant Baldiri o Boi, mr.; sants Hilari i Silvi, bisbes; santa Basilissa, vg.

21. □ Dijous [Ac 22,30; 23,6-11 / SI 15 / Jn 17,20-26]. Sant Secundí, mr. a Còrdova; sant Torquat i els seus companys, mrs.; santa Virgínia, viuda.

22. □ Divendres [Ac 25,13-21 / SI 102 / Jn 21,15-19]. Santa Joaquina de Vedruna (1783-1854), rel. viuda, de Barcelona, fund. Carmelites de la Caritat a Vic (CHCC, 1826). Santa Rita de Càscia, rel. agustina; santa Quitèria, vg. i mr., advocada contra la ràbia; santa Júlia, vg. i mr. africana (s. IV); sant Ató, bisbe.

23. □ Dissabte [Ac 28,16-20.30-31 / SI 10 / Jn 21,20-25]. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.

24. ■ † Diumenge vinent, Pasqua de Pentecosta (lit. hores: 4a setm.) [Ac 2,1-11 / SI 103 / 1Co 12,3b-7.12-13 (o bé: Ga 5,16-25) / Jn 20,19-23 (o bé: Jn 15,26-27; 16,12-15)]. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe; santes Susanna i Afra, mrs.; beat Joan Prado, prev. i mr.

L'ASCENSIÓ DEL SENYOR

► Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant». Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, ¿és ara que restablireu la reialesa d'Israel? Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, ¿per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

► Salm responsorial (46)

R. Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,1-13)

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

Però, cadascun de nosaltres ha rebut la gràcia segons la mesura de la generositat del Crist. Per això diu l'Escriptura: «Pujà cel amunt, s'endugué un seguici de captius, repartí dons als homes». Si va «pujar» vol dir que abans havia baixat del cel a la terra. És ell mateix qui, després d'haver baixat, ha pujat més amunt de tots els cels, per portar a plenitud tot l'univers.

És ell qui ha fet a uns el do de ser apòstols, a d'altres el de ser profetes, a d'altres el de ser evangelistes, pastors o mestres, i així ha preparat els qui formen el seu poble sant per a una obra de servei, per edificar el cos de Crist, fins que ens trobarem units uns i altres constituint tots, en la unitat de la fe i del coneixement del Fill de Déu, l'home perfecte, l'home que arriba a la talla de la plenitud del Crist.

(La 2a lectura d'avui també pot ser Ef 1,17-23)

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 16,15-20)

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'Evangeli. Els qui creuran i es faran batejar, se salvaran; els qui no creuran, seran condemnats. Els qui hauran cregut faran miracles com aquests: expulsaran dimonis pel poder del meu nom, parlaran llenguatges nous; si agafen serps amb les mans o beuen metzines no els faran cap mal, els malalts a qui hauran imposat les mans, es posaran bons». Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar pertot arreu, i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguien.

► Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 1,1-11)

En mi primer libro, querido Teófilo, escribí de todo lo que Jesús fue haciendo y enseñando hasta el día en que dio instrucciones a los apóstoles, que había escogido, movido por el Espíritu Santo, y ascendió al cielo. Se les presentó después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo y, apareciéndoseles durante cuarenta días, les habló del reino de Dios.

Una vez que comían juntos, les recomendó: «No os alejéis de Jerusalén; aguardad que se cumpla la promesa de mi Padre, de la que yo os he hablado. Juan bautizó con agua, dentro de pocos días vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo.» Ellos lo rodearon preguntándole: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino de Israel?» Jesús contestó: «No os toca a vosotros conocer los tiempos y las fechas que el Padre ha establecido con su autoridad. Cuando el Espíritu Santo descienda sobre vosotros, recibiréis fuerza para ser mis testigos en Jerusalén, en toda Judea, en Samaria y hasta los confines del mundo.»

Dicho esto, lo vieron levantarse, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Mientras miraban fijos al cielo, viéndolo irse, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que os ha dejado para subir al cielo volverá como le habéis visto marcharse.»

► Salmo responsorial (46)

R. Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas.

Pueblos todos batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor es sublime y terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones; / el Señor, al son de trompetas; / tocad para Dios, tocad, / tocad para nuestro Rey, tocad. R.

Porque Dios es el rey del mundo; / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,1-13)

Hermanos:

Yo, el prisionero por el Señor, os ruego que andéis como pide la vocación a la que habéis sido convocados. Sed siempre humildes y amables, sed comprensivos, sobrellevaos mutuamente con amor; esforzaos en mantener la unidad del Espíritu con el vínculo de la paz. Un solo cuerpo y un solo Espíritu, como una sola es la esperanza de la vocación a la que habéis sido convocados. Un Señor, una fe, un bautismo. Un Dios, Padre de todo, que lo trasciende todo, y lo penetra todo, y lo invade todo.

A cada uno de nosotros se le ha dado la gracia según la medida del don de Cristo. Por eso dice la Escritura: «Subió a lo alto llevando cautivos y dio dones a los hombres.»

El «subió» supone que había bajado a lo profundo de la tierra; y el que bajó es el mismo que subió por encima de todos los cielos para llenar el universo. Y él ha constituido a unos, apóstoles, a otros, profetas, a otros, evangelizadores, a otros, pastores y maestros, para el perfeccionamiento de los santos, en función de su ministerio, y para la edificación del cuerpo de Cristo; hasta que lleguemos todos a la unidad en la fe y en el conocimiento del Hijo de Dios, al hombre perfecto, a la medida de Cristo en su plenitud.

(La 2.ª lectura de hoy también puede ser Ef 1,17-23)

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 16,15-20)

En aquel tiempo, se apareció Jesús a los Once y les dijo: «Id al mundo entero y proclamad el Evangelio a toda la creación. El que crea y se bautice se salvará; el que se resista a creer será condenado. A los que crean, les acompañarán estos signos: echarán demonios en mi nombre, hablarán lenguas nuevas, cogerán serpientes en sus manos y, si beben un veneno mortal, no les hará daño. Impondrán las manos a los enfermos, y quedarán sanos.» Después de hablarles, el Señor Jesús subió al cielo y se sentó a la derecha de Dios. Ellos se fueron a pregonar el Evangelio por todas partes, y el Señor cooperaba confirmando la palabra con las señales que los acompañaban.

L'Ascensió del Senyor. Pintura de Rembrandt, Alte Pinakothek (Munic)

COMENTARI

Glorificat a la dreta del Pare

Quan Jesús puja al Pare vol dir que la missió de l'Església continua la missió de Jesús.

L'ascensió de Jesús és el punt d'arribada de la vida de Jesús i el punt de partida de la vida missionera de l'Església. Celebrem la partença-absència de Jesús i, ahora, la presència-responsabilitat de l'Església. Amb el final de la presència de Jesús en el nostre món i la seva glorificació a la dreta del Pare, Crist comença una nova presència en el món a través de la missió i el testimoniatge confiat als seus deixebles: «Sereu testimonis meus [...] fins als límits més llunyans de la terra». L'esperança cristiana no legítima cap fuga del món, de la història. La vida del

Senyor ha estat una existència plenament disponible al servei dels homes. És seguint el mateix camí de Crist que nosaltres, seguint-lo, farem també el cim.

L'Ascensió del Crist ressuscitat és narrada al final de l'evangeli de Lluc (24,50-52) com el final gloriós de la vida pública de Jesús; i al començament dels Fets (1a lectura) és vista com el punt de partida de la missió de l'Església per tot el món.

Jesús és ell mateix però no el mateix amb qui havien menjat i begut i que ha mort crucificat. Jesús ha pujat enaltit a la dreta del Pare, però continua la seva presència en l'Església.

Ara és el temps de l'Església, no podem quedar-nos badant com puja al cel: «Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera

com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel». Comença la missió de l'Església: escampar arreu la bona nova del Regne de Déu, ser testimonis de Jesucrist que fou crucificat i ara té la vida nova de ressuscitat, primícia de tots els qui ressuscitem en ell.

L'Ascensió és la plenitud del misteri pasqual. El Crist ressuscitat ha estat glorificat a la dreta del Pare. La litúrgia de la Paraula ens presenta dues narracions del Senyor ressuscitat. La primera està treta dels Fets dels Apòstols i la segona, del final de l'evangeli de Marc inspirat en el final de l'evangeli de Lluc. Són dos relats de la mateixa realitat, per bé que amb una perspectiva diferent.

Ignasi Ricart, claretià

Recés anual dels Focolars a Tartera

25 persones de l'Alt Urgell, la Cerdanya, la Noguera i Andorra es van aplegar a la Residència de la Immaculada de Tartera per al recés anual convocat pels grups dels Focolars de La Seu d'Urgell i Puigcerdà. La trobada va ser conduïda per Mn. Cinto Busquet del Bisbat d'Urgell i Amparo Gómez, delegada de Mitjans de Comunicació del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, i va tenir com a tema principal: «L'Eucaristia com a sagrament de la unitat amb Déu i amb els germans en Crist». Després d'uns punts de reflexió a partir de l'espiritualitat de comunitat proposada per Chiara Lubich, iniciadora del Moviment dels Focolars, els assistents van compartir les pròpies experiències espirituals i el seu camí de fe.

Trobada anual d'escolans de la diòcesi a Andorra

Dissabte 18 d'abril va tenir lloc la trobada anual d'escolans de la diòcesi d'Urgell,enguany celebrada a Andorra. Hi van participar tant escolans com escolanes provinents de les parròquies d'Andorra La Vella, Escaldes-Engordany, La Seu d'Urgell, Balaguer, Albesa i la Portella. Els acompanyaven Mn. Ignasi Navarrí, Vicari General i Rector del Seminari Diocesà, Mn. Alfonso Velásquez, vicedelegat de vocacions de la diòcesi, alguns preveres del Principat d'Andorra, així com els seminaristes, joves catequistes de les parròquies andorranes i un grup de pares i mares acompanyants.

A la casa de colònies d'Aina, situada a la parròquia de Canillo, van realitzar alguns jocs i dinàmiques de reflexió.

Després de dinar, van realitzar una caminada des de Canillo fins al Santuari de Meritxell.

25 anys de Pessebres Vivents a Prullans

Diumenge dia 19 d'abril, l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives va presidir l'Eucaristia a la parròquia de Sant Esteve de Prullans de Cerdanya on hi prengueren part els membres de l'Associació Coordinadora de Pessebres Vivents de Catalunya que celebraven els seus XXV anys d'existència, encapçalats pel seu President el Sr. Jordi Filella i Castellví, i pel Sots President i Director del Pessebre Vivent de Prullans, Sr. Enric Gorriz. El Pessebre Vivent de Prullans celebrava també el seu X aniversari. L'Eucaristia fou concelebrada pel Rector de la Parròquia Mn. Melcior Querol i per Mn. David Codina.

La trobada de l'Associació s'inicià amb l'Eucaristia a la que assistí l'Il·lm. Sr. Alcalde de Prullans, Sr. Daniel Gorriz. L'Arquebisbe d'Urgell donà la benvinguda a Prullans als membres de l'Associació al Bisbat d'Urgell i en concret a la Parròquia de Prullans a Cerdanya. Mons. Vives animà els membres de l'Associació a vincular sempre el naixement de Jesucrist que ells representen en els «Pessebres Vivents» amb la seva mort i resurrecció que l'Església celebra, especialment en el temps de Pasqua i cada diumenge.

L'Arquebisbe agrai als participants en l'Associació el seu treball per tal de proclamar l'Evangelí i difondre'l bellament, de forma representativa, i recordà com el teatre i els quadres plàstics van tenir el seu origen a les esglésies i d'allà es van traslladar a l'exterior perquè el món pogués conèixer la riquesa del missatge evangèlic.

Acabada la celebració eucarística tingué lloc l'Assemblea anual ordinària. L'Associació Coordinadora de Pessebres Vivents de Catalunya és una entitat sense ànim de lucre fundada el 1990. Actualment la societat comptarà amb 43 poblacions.

Escaldes-Engordany acull un concert homenatge a Sta. Teresa

L'església de Sant Pere Màrtir d'Escaldes-Engordany va acollir el passat 22 d'abril un concert d'homenatge en commemoració dels 500 anys del naixement de Santa Teresa de Jesús. Esther Fenoll va llegir una selecció de textos de Santa Teresa, acompanyada pels integrants del grup sevillà Ars Hispaniae, format pel contratenor Jorge Enrique García i els músics Ana Moreno (orgue) i Leonardo Luckert (viola de gamba). La formació també va interpretar música del segle XVI, contemporània a la religiosa. L'entrada va ser gratuïta i l'església es va omplir de gom a gom. Va assistir-hi el Vicari General Mn. Josep Maria Mauri. L'ambaixada d'Espanya a Andorra va organitzar el concert en la commemoració del cinquè centenari del naixement de la Santa i l'acte forma part de la Primavera literària que l'ambaixada espanyola pretén organitzar cada any.

XLIX Jornada Mundial de las Comunicacions Socials

Aquest diumenge posem la nostra mirada sobre la comunicació i el paper que juga en la missió de l'Església en el món. El Sant Pare Francesc ens parla de la família com a lloc de comunicació perquè aquest és un ambient privilegiat de l'encontre de la gratuïtat de l'amor, on es viu la generositat, el sacrifici, el lliurament personal. Avui la família està en el centre d'una profunda reflexió eclesial. El Sant Pare ens recorda que la família és el primer lloc on aprenem a comunicar: «es un espai on se'ns mostra la comunicació com un diàleg que s'enllaça amb el llenguatge del cos» a través de la interrelació entre mare i fill, en el ventre matern... per després en arribar al món, mostrar-nos que la família «és un lloc on s'aprèn a conviure en la diferència», de gèneres i generacions, que comuniquen perquè s'acullen mútuament, perquè els lliga un vincle fort.

La família és, més que cap altre, un lloc en el qual vivim junts la quotidianitat, s'experimenten els límits propis i els aliens, els problemes de la convivència. És també una escola del perdó, perquè el perdó és justament una dinàmica de comunicació: un infant que aprèn a escoltar, de manera respectuosa, expressant el propi punt de vista sense negar el dels altres... serà un constructor de diàleg i reconciliació en la societat. La família treballa per construir el futur.

Any de la Vida Consagrada: testimonis de vida

Gna. Justina Moreno Gómez,
Religiosa de les Missioneres de la Immaculada Concepció d'Agramunt

«**F**ormo part de la comunitat de les Missioneres de la Immaculada Concepció a Agramunt, una comunitat petita, de quatre germanes, que manté activa la presència religiosa a l'escola Col·legi Mare de Déu del Socós. L'escola compleix 135 anys en funcionament i, encara que la gestió curricular i la direcció de l'alumnat és portat pels mestres i professors, la nostra activitat es manifesta diàriament; donant suport als petits serveis quotidians, al costat dels professors, donant suport als infants i a les seves famílies en la complexa situació emocional que a vegades es veuen immersos. També la nostra comunitat, a banda de l'activitat al centre educatiu, participa molt activament en les activitats del poble d'Agramunt, a la parròquia i a les accions socials vinculades amb Càritas...

Tot i que la congregació va néixer a Mataró el 1850, la nostra vocació és missionera, i la sento profundament: dedicar l'esforç a l'acció transformadora del món a través de l'educació i de l'assistència als malalts. Jo, de ben petita ja volia ser mestra, mestra de poble... als disset anys, vaig sentir una crida més... em vaig dir: ets una dona, quina dona vols ser? I la resposta va ser clara: s'unia en un sol objectiu ser mestra i missionera. Vaig estudiar primer magisteri i després vaig entrar en la congregació. Al llarg dels anys, he dut a terme les tasques que se m'han encomanat, des de la més senzilla a tasques de govern.

L'experiència més rica i que m'ha marcat més, ha estat la vida a Mèxic durant deu anys, en una zona rural. No et servia per a res el rellotge: et llevaves amb la llum i t'allitaves amb la manca de

llum... Una zona molt pobra, molt mancada de justícia, on les persones tenien la revenja com a fórmula per resoldre els problemes... Vaig sentir profundament el pes de la responsabilitat i la incertesa de si jo podria amb aquella vida tan dura i tan forta, i aquella pobresa. Van matar a una companya i allò va ser la confirmació que s'estava duent a terme l'anunci de Jesús, el que diu l'Evangelí, entre els més febles. Érem pal de paller i força per a aquelles persones, aquelles dones de Guerrero. Treballant per l'educació, la sanitat, per la promoció de la dona, que allà és la mà que teixeix la trama social. Allà la societat depèn de la dona, perquè és una gran lluitadora, i la nostra comunitat ha treballat molt amb elles i han recuperat la seva dignitat i treballen activament pel respecte dels seus drets.

Aquests dies, que fem una tasca a la comunitat de compartir les nostres experiències, puc expressar que em sento una dona afortunada, amb grans vivències, no envejo la vida de ningú: hi ha coses que han anat millor i d'altres pitjor, però és una plenitud que mereix ser viscuda. He complert 75 anys i em sento feliç de poder fer petits serveis al costat dels infants, tallant-los la fruita al menjador, escoltar una dona trista i que sent desemmarament i fer que marxi més contenta... Puc seguir fent el bé perquè vull ser l'exemple de la tendresa de Déu, estigui on estigui, amb una paraula, un gest d'amor o de suport. He descobert això ara al final, en l'etapa última de la feina més forta: sóc missionera igual, des de dins... Déu és gran a dins meu i vull ésser presència seva amb cada cosa que faig.»